

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์และมรดกทางวัฒนธรรมที่คนไทยภาคภูมิใจ ตลอดจนเป็นเครื่องมือที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน ช่วยในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความเชื่อและประสบการณ์ต่าง ๆ ดังนั้น คนไทยทุกคนจึงควรตระหนักถึงคุณค่าของภาษาไทย และสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 9 (2545-2549) มีจุดมุ่งหมายในการส่งเสริมให้สังคมไทยเป็นสังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม มีวินัย มีความรับผิดชอบ มีคุณภาพชีวิตที่ดีมีความสุข มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีความสามารถในการคิด รู้จักใช้ความคิดอย่างมีวิจารณญาณและมีทักษะในการสื่อสารซึ่งประกอบด้วยการรับสาร การส่งสาร

เพื่อให้เกิดความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเพื่อรับสารและส่งข่าวสารข้อมูลด้วยการวิเคราะห์ สรุปความ ขยายความ และจัดระบบข้อมูลโดยเลือกวิธีหรือเครื่องมือในการสื่อสารได้เหมาะสมกับสถานการณ์ (ปัทมน รักสนอง. 2547 : บทนำ)

ปัจจุบันวิทยาการและเทคโนโลยีได้รุดหน้าไปเรื่อย ๆ มีการค้นคว้าและค้นพบทฤษฎีความรู้ แปลก ๆ ใหม่ ๆ อยู่ตลอดเวลา มนุษย์ในฐานะสมาชิกของสังคมควรติดตามความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ให้ทันเหตุการณ์ ซึ่งเครื่องมืออย่างหนึ่งที่จะช่วยให้เราเป็นคนทันเหตุการณ์ก็คือ การอ่าน (วาสนา ไตรวัฒนธงไชย. 2543 : บทนำ)

การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นและให้ประโยชน์แก่มนุษย์มากทุกด้านและทุกโอกาสทั้งในด้านการศึกษาค้นคว้า การประกอบอาชีพและการพักผ่อนหย่อนใจ การอ่านจะช่วยส่งเสริมความรู้ ความคิดของคนเราให้เพิ่มพูนขึ้น ปรากฏว่าได้มีการศึกษาค้นคว้าและกล่าวถึงการอ่านเป็นอันมาก

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน (2547 : 22) กล่าวว่า “การอ่านทำให้เป็นคนโดยสมบูรณ์” เพราะฉะนั้น ผู้ที่อ่านหนังสือได้อย่างมีประสิทธิภาพย่อมได้เปรียบและมีชีวิตที่ก้าวหน้าได้อย่าง รวดเร็ว และถ้าได้นำเอาความรู้ที่ได้มาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการแก้ปัญหาให้แก่สังคมแล้ว บุคคลเหล่านี้ก็จะเป็นพลเมืองดีของสังคม สังคมใดมีบุคคลที่มีประสิทธิภาพในการอ่านอยู่มาก สังคมนั้น ก็ย่อมจะเจริญพัฒนาไปได้อย่างรวดเร็ว ประเทศไทยเราจึงควรสนับสนุนให้เด็กได้อ่านหนังสืออย่างมีประสิทธิภาพ

การอ่านที่มีประสิทธิภาพเป็นการอ่านเพื่อเข้าใจข้อความที่อ่าน ดังนั้นการอ่านจะเกิดประโยชน์กับผู้เรียนก็ต่อเมื่อผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านและสามารถพัฒนาการอ่านในขั้นที่สูงขึ้นไปได้ (ประทีป แสงเปี่ยมสุข. 2536 : 30) สำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านย่อมเรียนรู้วิชาอื่น ๆ ได้ดีกว่านักเรียนที่ขาดความสามารถในการอ่าน (จินตนา พวงจันทร์แดง. 2524 : 15)

แม้ว่าการอ่านจะมีความสำคัญและจำเป็น แต่ถ้าผู้เรียนอ่านแล้วไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน การอ่านนั้นก็ล้มเหลว ดังนั้นเมื่อครูจะจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่าน เป้าหมายหลักคือ จัดการเรียนรู้อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการอ่าน

การจัดการเรียนรู้เพื่อความเข้าใจในการอ่านตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบันไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร สาเหตุหนึ่งเกิดจากตัวของผู้เรียนเองกล่าวคือ อ่านแล้วไม่เข้าใจความหมาย แยกใจความสำคัญกับใจความรองและสรุปความสำคัญไม่ได้ ไม่สามารถแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วิจารณ์เรื่องที่อ่านได้ ไม่มีนิสัยรักการอ่าน (ณรงค์ฤทธิ์ สักคารณรงค์. 2538 : 50-51) ตีความหมายของ คำผิด เมื่อพบคำที่มีลักษณะคล้ายกันมักสับสน เก็บใจความและจับประเด็นของเรื่องที่ตนอ่านไม่ได้ จึงต้องอ่านซ้ำหลาย ๆ ครั้งทำให้อ่านช้า เสียเวลาในการอ่านมากกว่าปกติ (ฉวีวรรณ ไข่ทอง. 2540 : 2) และสาเหตุที่สำคัญคือ ผู้สอนไม่จัดการเรียนรู้ให้นักเรียนรู้จักจับใจความหรืออ่านโดยใช้เทคนิคสมัยใหม่ ทำให้ผู้เรียนตีความ แปลความไม่ได้ เนื้อหาที่นำมาเป็นสื่อในการจัดการเรียนรู้ อาจจะเหมาะสมกับผู้เรียนบางส่วนแต่ไม่ทั้งหมด และผู้เรียนอาจมีโอกาสนในการเลือกสื่อน้อย (จิราภรณ์ จันทา. 2543 : 2) ประกอบกับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในปัจจุบันที่จำนวนนักเรียนในห้องเรียนมากเกินไปทำให้ยากต่อการจัดกิจกรรม ผู้สอนขาดความรู้พิเศษ และขาดความเข้าใจในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ขาดสื่อการสอน และผู้สอนมุ่งเนื้อหาในการถ่ายทอดมากเกินไป จึงมีผลทำให้เป็นปัญหาการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย (สุจริต เพียรชอบ. 2540 : 11-15) อีกทั้งการจัดการเรียนรู้ในปัจจุบันมักเน้นแต่การพัฒนาสมองซีกซ้ายมากกว่าการพัฒนาสมองซีกขวา ทำให้นักเรียนขาดความสุขและจินตนาการในการเรียนรู้ (พีระพงษ์ กุลพิศาล. 2536 : 7-9)

ในการจัดการเรียนรู้นอกจากจะมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถแล้ว ยังต้องปลูกฝังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชานั้นด้วย เพราะถ้าผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียนจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นด้วย ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ วิภาวี แป้นเรือง (2546 : 42) ที่ว่าผู้เรียนที่มีเจตคติต่อการอ่านสูง จะส่งผลให้มีความสามารถในการอ่านสูงตามไปด้วย

พรพรรณ ศรีโปฏก (2548 : 75) กล่าวว่าผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย จะต้องได้รับการฝึกฝนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้และเวลาที่เหมาะสม การสร้างให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดี

ต่อการอ่าน จะทำให้ผู้เรียนรักการอ่าน ซึ่งเป็นผลดีต่อตนเอง ต่อการเรียนรู้ และช่วยให้ประสบความสำเร็จในชีวิตได้

จากรายงานการประเมินผลสัมฤทธิ์นักเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2547 ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้านโครงสร้างความรู้ และทักษะเฉพาะวิชาทางภาษา มีดังนี้ ระดับประเทศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 38.29 ระดับเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 39.74 โรงเรียนวิเชียรกลิ่นสุคนธ์อุปถัมภ์ อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 35.12

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น แสดงว่าผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถในการเรียนภาษาไทยค่อนข้างต่ำ ทั้งในด้านความรู้และด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ควรได้รับการแก้ไขและพัฒนาให้สูงขึ้น โดยเฉพาะทักษะการอ่านซึ่งเป็นรากฐานสำคัญของการแสวงหาความรู้

ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ของผู้สอนควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข โดยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้น่าสนใจ ใช้สื่อที่มีคุณภาพดีเหมาะสมในการเรียนรู้ วิธีจัดการเรียนรู้ที่เร้าความสนใจ และจัดกิจกรรมเสริมความรู้เพื่อฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย จะส่งผลให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการอ่านมากขึ้น

จากการศึกษาค้นคว้าวิธีการจัดการเรียนรู้ และนวัตกรรมที่จะใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาด้านความเข้าใจในการอ่านพบว่ามีหลายวิธี เช่น การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีอภิปัญญา การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีเอสทีเอดี และการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคพาโนรามา แต่ไม่พบว่ามีหรือนำการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษา ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยของ สิริวรรณ ตะรุสถานท์ อารีย์ ทวีลาภ รัชดาพร ศรีรักษา และดวงหทัย แสงวิริยะ ที่นำการจัด การเรียนรู้แบบ 4 MAT ไปใช้ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนสูงขึ้น จึงได้ศึกษาค้นคว้าการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ตามแนวคิดของ แมคคาร์ธี (McCarthy) และเห็นว่า การจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT เป็นรูปแบบหนึ่งซึ่งจะช่วยส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียนได้ดี เพราะช่วยส่งเสริมกระบวนการคิดของผู้เรียนให้พัฒนาสมองสองซีกให้สมดุล พัฒนาศักยภาพให้เจริญเติบโตเต็มขีดความสามารถเพื่อเป็นคนเก่ง คนดี มีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษา 2542 มาตรา 22 การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเอง

ได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT มาใช้ในการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านวิชาภาษาไทย กับผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวิเชียรกลิ่นสุคนธ์อุปถัมภ์ ที่จะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านและเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของผู้เรียนเพียงใด ทั้งนี้เพื่อนำผลการวิจัย ดังกล่าวไปเป็นแนวทางในการแก้ไข ปรับปรุง และพัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวิเชียรกลิ่นสุคนธ์อุปถัมภ์ อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวิเชียรกลิ่นสุคนธ์อุปถัมภ์ อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ความสำคัญของการวิจัย

1. ผลการวิจัยจะเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนวิชาภาษาไทย นำไปใช้ในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT เพื่อทำให้ความเข้าใจในการอ่านและเจตคติต่อวิชาภาษาไทยดีขึ้น
2. เป็นข้อมูลทางการศึกษาสำหรับผู้บริหาร ศึกษานิเทศก์ วิทยากร สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

1. หน่วยในการวิเคราะห์ (Unit of analysis)
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวิเชียรกลิ่นสุคนธ์อุปถัมภ์ อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวิเชียรกลิ่นสุคนธ์อุปถัมภ์ อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 8 ห้องเรียน รวมนักเรียน 275 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวิเชียรกลิ่นสุคนธ์อุปถัมภ์ อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 54 คน ซึ่งได้มาโดยการจับฉลาก จำนวน 2 ห้องเรียน จากห้องเรียนทั้งหมด 8 ห้องเรียน และเป็นห้องเรียนที่จัดตามสภาพจริง และจับฉลากอีกครั้งเพื่อกำหนดวิธีการจัดการเรียนรู้ให้กับกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ห้องที่ 1 เป็นกลุ่มทดลอง ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT จำนวน 28 คน

ห้องที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุม ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ จำนวน 26 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ 1) การจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT และ 2) การจัดการเรียนรู้แบบปกติ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ 1) ความเข้าใจในการอ่าน และ 2) เจตคติต่อวิชาภาษาไทย

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

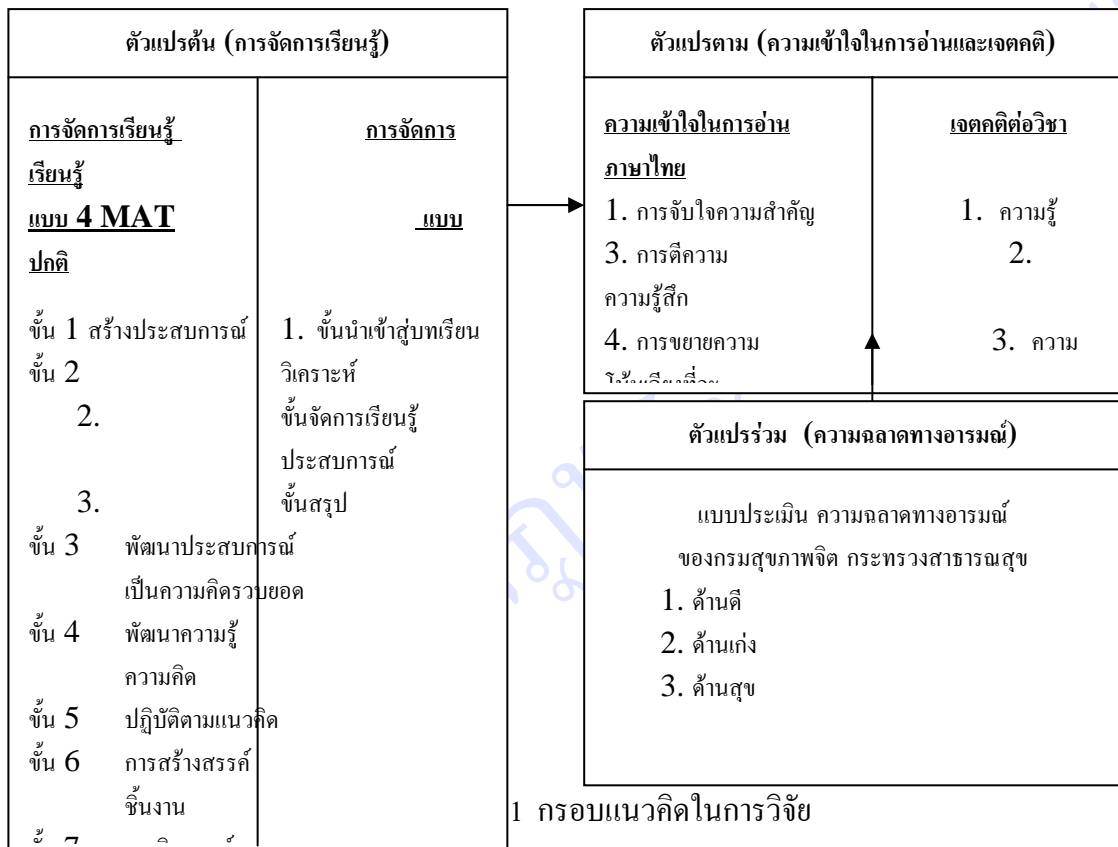
ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ใช้เวลาในการจัดการเรียนรู้ทั้ง 2 กลุ่ม สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง จำนวน 20 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองเอง

5. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เนื้อหาสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เรื่องพระบรมราโชวาท อิศรฐานภษิต บทละครพุดเรื่องเห็นแก่ลูก และนิทานคำกลอนเรื่อง พระอภัยมณี ตอนพระอภัยมณีหนีนางผีเสื้อสมุทร ทั้งนี้เนื้อหาสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

6. กรอบความคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ สำหรับกรอบแนวคิดในการวิจัยสามารถสรุปได้ ดังภาพประกอบ 1



นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้พัฒนาสมองซีกซ้ายและซีกขวาอย่างสมดุล โดยคำนึงถึงรูปแบบการเรียนรู้ 4 แบบ ซึ่งได้แก่ ผู้เรียนแบบที่ 1 (Why) มีการเรียนรู้โดยใช้จินตนาการเป็นหลัก ผู้เรียนแบบที่ 2 (What) มีการเรียนรู้โดยใช้การคิดวิเคราะห์และการเก็บรายละเอียดเป็นหลัก ผู้เรียนแบบที่ 3 (How) มีการเรียนรู้ด้วยประสาทสัมผัสและสามัญสำนึก และผู้เรียนแบบที่ 4 (If) มีการเรียนรู้ด้วยการค้นพบด้วยตนเอง ซึ่งมีขั้นตอนการเรียนรู้ ดังนี้

ขั้นที่ 1 การสร้างประสบการณ์

ขั้นที่ 2 การวิเคราะห์ประสบการณ์

ขั้นที่ 3 การพัฒนาประสบการณ์เป็นความคิดรวบยอดหรือแนวคิด

ขั้นที่ 4 การพัฒนาความรู้ความคิด

ขั้นที่ 5 การปฏิบัติตามแนวคิดที่ได้เรียนรู้

ขั้นที่ 6 การสร้างสรรค์ชิ้นงานของตนเอง

ขั้นที่ 7 การวิเคราะห์ผลงานและแนวทางในการนำไปประยุกต์ใช้

ขั้นที่ 8 การแลกเปลี่ยนความรู้ความคิด

2. การจัดการเรียนรู้แบบปกติ หมายถึง การจัดการเรียนรู้โดยยึดแนวการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2542 มีขั้นตอนการเรียนรู้ ดังนี้

2.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

2.2 ขั้นจัดการเรียนรู้

2.3 ขั้นสรุป

3. ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย หมายถึง คะแนนความสามารถในการจับใจความสำคัญ แปลความ ตีความ ขยายความ และวิเคราะห์ความจากเรื่องที่อ่าน ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. เจตคติต่อวิชาภาษาไทย หมายถึง คะแนนความรู้ ความรู้สึก ความโน้มเอียงที่จะปฏิบัติทั้งในด้านดีและไม่ดีของนักเรียน ที่มีต่อวิชาภาษาไทย ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามวัดเจตคติต่อวิชาภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5. ความฉลาดทางอารมณ์ หมายถึง คะแนนความสามารถของบุคคลในการรับรู้และเข้าใจอารมณ์ของตนเองและผู้อื่น ตลอดจนสามารถปรับและควบคุมอารมณ์ตนเองได้เหมาะสมกับทุกสถานการณ์รวมทั้งสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งวัดได้จากแบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ของกรมสุขภาพจิต

สมมติฐานการวิจัย

1. ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวิเชียรกลิ่นสุคนธ์อุปถัมภ์ อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติแตกต่างกัน

2. เจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวิเชียรกลิ่นสุคนธ์อุปถัมภ์ อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติแตกต่างกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวิเชียรกลิ่นสุคนธ์อุปถัมภ์ อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ เพื่อนำผลการศึกษาค้นคว้ามาใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการอ่านได้อย่างเหมาะสม และมี ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางสำหรับผู้สอนที่จะมองเห็นความสำคัญและนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่อไป
3. เป็นแนวทางในการทำวิจัยต่อไป